



Иван Вазов

# Възпоминание

I

В дни пролетни, развеселени,  
когато вред цветя цъфтят,  
кога по росните полени  
си млади агънца пасът;  
кога вечерниците пресни  
разнасят тайно сладостта  
и птички с младите си песни  
омайват всичките места;  
обичам аз, в мечти крилати  
упит, към теб да фъркам аз  
и спомени печални, злати  
край мен да призова тогаз.

II

И ти във сладка упоенье  
прегръщаше ме до гърди  
и тихо думаше на мене:  
о, либе, весело бъди!  
Не се предавай в мисли черни,  
не съм ли тук при тебе аз?  
Или предчувствия неверни  
душа ти плашат тоя час?  
А аз в усилия горчиви  
страхът тогава си таих  
и с думи либави и живи  
показвах се засмян и тих.  
Уви! За близка ни раздяла  
не смях да ти известя  
твоята ръчица бяла  
цалувах, с теб да се простя.  
Не исках аз със думи лют  
твой ясный лик да помрачйъ,  
в тез сетните за нас минути  
сърцето ти да огорчйъ;  
но моята душа с риданье  
стоеше под жесток товар  
и в туй мъчително мълчанье  
злочестен беше твой другар.

III

И ти затече се в градина,  
откъсна цвете мълчешком,  
с усмивка рече: туй от Рина,  
и даде ми го бързешком.  
Ти с думи благи и надеждни  
желайше да ме утешиш  
и с уверенья либни, нежни  
мен любовта си да явиш.  
Ти думаше: О либе, на ти  
туй цвете благовонно, знай,  
че сявга дните ни богати  
цъфтя щат, както то през май.  
Виж как се нежно то усмива.  
И дава мирис пресен, нов,  
така всегда ще й млада, жива  
към теб и моята любов.

IV

Вечерните зефири воят  
и пръскат хлад и миризми  
и птиците летят и пеят  
по тез засмените хълми.

КРАЙ

Източник: Словото  
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8399>]